

Hvem begikk det norske jøderanet?

DAGEN

3/7-95

V19801

Dagen gjengir 31.05 noe fra en reportasje i Dagens Næringsliv for 27.05.95, om det norske jøderanet. I reportasjen står blant annet dette:

«Det var nordmenn, og ikke tyskerne som profiterte på jødernes tragedie. Til tross for at den norske staten (etter frigjøringen) lovet det motsatte, fikk de som hadde overlevd lite igjen. Arkivet som dokumenterer dette har vært skjult».

Det er ikke helt sant at tyskerne ikke profiterte på de norske jøders tragedie. Ur og smykker måtte overlates til tyskerne. I Trondheim beslagla tyskerne jødernes eiendommer og forretninger som ellers i Europa. Men takket være «Loven om inndragning av jødernes formuer» fra oktober 1942, ble de andre jøders øvrige eiendeler i Norge.

Under den tyske okkupasjonen kunne ikke NS-myndighetene røpe hva de virkelig hadde fore. Nasjonal Samling var som politisk bevegelse ikke antisemittisk, i motsetning til Norges Nasjonal Sosialistiske Arbeiderparti (NNSAP). Det fantes også antisemitter i NS, særlig i okkupasjonstiden da en del fra NNSAP gikk inn i NS. Disse elementer hadde også støtte av tyskerne.

Men da jøders butikkvinduer ble tilgriset med maling som fotografiene i artikkelen viser, ble gjerningsmennene kalt inn på teppet til NS-ledelsen, inkludert Quisling. Der fikk de vite at NS ikke trakasserte enkeltparsoner.

En NS-mann som arbeidet i likvidasjonsstyret har fortalt: «Dagen før loven om inndragning av jøders formuer ble vedtatt, fikk Reichborn-Kjennerud i oppdrag å organisere Finansdepartementets likvidasjonsstyrke. Få dager etter sammenkalte Reichborn-Kjennerud alle praktiserende NS-jurister og noen andre i Oslo til et møte. Han opplyste

at det etter forhandlinger og megen drakamp var lykket å få tyskerne til å gi avkall på de jødeboer de ikke allerede hadde tatt, slik at midlene skulle gå inn i den norske statskasse og bli forvaltet av norske myndigheter. Han anførte at dette var en liten norsk seier som vi måtte gjøre alt for å beholde.

Av I.C.
Stridsklev,
Skien

Finansminister Prytz gjorde det klart at rette vedkommende, de opprinnelige eiere, skulle ha sine verdier tilbake, enten de returnerte til Norge eller forble i utlandet. På kontoret var de ca 30 ansatte. 10-12 var ikke NS-medlemmer. Til å begynne med var det bare jødeboer. Hvert bo hadde sin bobestyrer, alle jurister. Hvert bo hadde sin konto, og en bokholder. Omtrent 1/3 av boene var nullboer. Det var umulig å lagre alt. En god del ble solgt på offentlige auksjoner. Der møtte jøssinger tallrikt opp. Fordi det var mangel på nesten alt den gangen, oppnådde man ganske gode priser. De innkomne midler ble godskrevet hvert enkelt bo. Riksrevisjonen overvåket virksomheten nøye. Ting av særlig verdi, malerier og andre kunstgjenstander, ble ikke solgt, men lagret i Kristiania Bank- og Kreditkasses hvelv og listeført på eieren. En del gjenstander ble også oppbevart i synagogen i Bergstien, Oslo. Den synagogen ble bevart med alt innbo fordi NS-LO tok den i bruk som lager. Tomme leiligheter ble leid ut.

I 1943 og i 1944

hadde likvidasjonsstyret møter, det siste hos minister Prytz, hvor det ble diskutert om jødernes formuer skulle sendes til dem. Det ble ikke funnet noen praktisk løsning for hvordan de skulle sikre at jødene fikk det som tilkom dem».

Ved frigjøringen ble ledelsen av likvidasjonsstyret arrestert som NS-medlemmer. Samtidig skiftet kontoret navn til «Tilbakeføringskontoret for inndratte formuer». Det fortsatte i de samme lokaler, og burde hatt en regnskapsmessig enkel oppgave med å tilbakeføre midlene til den enkelte eier eller vedkommendes arvinger.

Opgaven burde ha vært løst på langt mindre enn 10 år. Men nettopp da ble alle kontoer slått sammen! Det virker heller ikke som om det lenger var Staten ved

Finansdepartementet som dekke utgiftene.

Derfor fikk en av de omtalte jøder i 1947 bare utbetalt 68 prosent av det som hadde stått på hans konto i 1945. Selv det utgjorde den gang to meget gode brutto årslønner. Jøder fra Trøndelag hadde intet på konto.

Det kan virke som om det i den umiddelbare etterkrigstid var viktigere å ta vare på de herskende oppfatninger, enn på grupper som ikke ble regnet som gode nordmenn, som krigsbarn og deres mødre, tater og jøder.

Det norske samfunns vurdering av jøders menneskeverd ble vel dessverre godt illustrert ved Feldmannsaken.

Der ble to hjemmefrontmenn i 1947 frifunnet etter at de hadde planlagt og utført drap på et velhavende jødisk ektepar, som var lovet hjelp til å flykte til Sverige.

Dokumentasjon finnes i min artikkel «Kristen Samlings historie», i Tidsskrift for Kirkelig Religion Samfunn Hefte 1 1995, s. 34, 35 og 41.